

Издаван Недељом.
 Цијена:
 За ЦРНУ ГОРУ и АУ-
 СТРО-УГАРСКУ (с БОС-
 НОМ и ХЕРЦЕГОВИНОМ)
 на годину 5 ф., на по год.
 3 ф., на четврт године 1 ф.
 и 50 новачића.
 За све остале земље у
 ЈЕВРОПИ и АМЕРИЦИ на
 годину 20 франака, на по
 годину 10 франака, на чет-
 врт године 5 франака.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Прегледна мапа се у
 правном везења немо-
 средно административе - Г.
 Црне Горе - на Цетиње, а
 може се и картом упот-
 ресити на пошту у Београду.
 Довољно мапу се уредни-
 ову. Рукнопис се не враћају.
 За огласе плаћа се од
 реда 5 новч. За огласе веће
 и на дужи вријеме маже

Телеграма „Гласа Црногорца“.

СОФИЈА, 17. Октобра. — Влада објављује изјаву да би она, ако преговори не би задовољили очекивања, изгубила свој утицај у Македонија те да не би могла зауставити тамошњег покрета.

АТИНА, 17. Октобра. — Трикупис изјављује пред окупљеним народом сокоцима га и у бесједи пред народном скупштином, да ће он помагати влади. Дезјанинс му честита на родољубивом говору.

ПАЗИЗ, 17. Октобра. — Неки човек пуцао је на мале пушке на кола у којима се вози министар Фреје, промашио је, али није повријеђен. Напасник је ухваћен и узет је на испит но не хтје ништа исповједати.

ЦЕТИЊЕ, 19. Октобра.

Гордијеки чвор на Балкану те га махом замете невидовни преврат у источној Румелији а штаме већ да надовеже још неколико та мањих та већих чворића око себе, као да ће се брзо расцести.

Већ послјеге заједничке ноте у којој се изјавило једнодушно ријешење посланика великих држава у Цариграду, није било сумње да су силе потписнице берлинског уговора, у којој је румелијски смјери покушај дубоко био засјекао, прегле очувати тај уговор што боље могу, да су наумиле не потпомогати бугарских смјерова на потпуно уједињење. Но помириљивом, и ако пажљивом и спремом држављу Порте могло се судити, да се поврне старог стања не ће одмах покушати оружјем руком, а поустуљива предиспозиција бугарске владе могла је оправдати надање, да се Бугарска не ће одуријети вољи јевропскега суда. Послије тога ријешења могло је престати и свако страховање ради ма које друге побуне тежње те је румелијски покрет изазвао у других балканских држава.

У искреност потпуног и безусловног пристапа на то ријешење свих великих држава, заслужених у цариградској конференцији није могао нико сумњати ко се год обзирао на вине интересе те их те државе морају пазити и на опасности којима би се ти интереси налазили ако би своја од тих држава у својој врховној управи другаче мислила но што је поручила но свом посланику у Цариграду.

Најмање се пак могло сумњати у искреност и преглачку једноставност најмоћнијих међу великим државама, трију великих царевина јевропских, Русије, Немачке и Аустрије. Најприје и најгласније најавила је Русија своју чврсту вољу да се мир одржи и уговор очува. Вођа немачке и најотмијенији заступник јевропске политике, кнез Бисмарк, није могао у томе непрестајати свом вољом и снагом, без икакве задње мисли, уз Русију, већ и за то, што би гвоздени канцелар дигао руку сам на себе, кад би допуштено да једна мала државина поданица може једним замахом зборисати његово дјело.

Ни Аустрија није оклијевала да безусловно осуди превратни покрет у Румелији, само што се чинило као да се аустријска политика према осталим војанима на Балкану другачије понала

од нејзина два моћна другарска сусједа, бар тако као да се мислило на западу, нарочито у Инглеској, која се, послјеге трију царевина, највише заузимала у балканској ствари. На западу се по свој прилици мислило да је Аустрија наумила користити се том приликом да оствари своје смјерове на истоку и, ако ништа више, бар да сасвим присвоји посједнуте покрајине, Босну и Херцеговину.

Нама би навјек било мушно вјеровати у то. Од почетка румелијског заплета ми смо навјек, поред свих противних привидности, вјеровали да ће понашање Аустрије према догађајима на Балкану бити ваздан исто тако правилно као и понашање Русије; те не само да нијесмо страховали од онога што се Аустро-Угарска својим уласком у Босну и Херцеговину нашла у положају у коме мора бити према вјетровима са балканских висина осјетљивија од остале двије пријатељске ј-ј царевине, но смо, на против, баш у том положају сусједне нам царевине нашићнајтврђе јемство да ће се невидовни заплет расцести без новењих потреса.

Но ко се год икада сумњао да је Аустро-Угарска, послјеге састанка у Сјерпину и Кромјеричу, поред свих увјеравања г. Тисе, могла поћи у каквом важном питању инокосна, без договора и свораума са своја два пријатеља, том се и посљедња сумња морала угасити кад је дознао за бесједу којом је Н. В. Кесар аустријски и крај угарски одговорио на поздраве делегација, као што нам јавља брзојав нашег посљедњег броја.*

То није прва царска ријеч у тој ствари, јер прије тога познат је био одговор Н. В. Цара руског бугарској депутацији у Фреденборгу. Но то је прва ријеч из царских уста у тако свечаној прилици као што је поздрав годишњих делегација, заједничког народног преставништва аустро-угарског за вијећање о заједничким потребама, о спољној политици, о заједничкој војсци Кесаревој и о општим финансијама монархије.

Прије свега мора се примјетити да није без особитог значаја у свим приликама, што је Кесар, одмах послјеге кратког наговјештаја о добрим односима са свима великим државама, прешао на увјерјења како су непрестани присни односи између трију великих царевина на ново ујемчени појетом Цара и Царице Русије у Кромјеричу. Значај таквих изјава владалачких познаће по том узвуду шта долази даље, познаће лако свега по том вечерњу.

И заплет, из те непомичне основе дижу се један за другим, као носни стубови, као логичне посљедице главнога спора, остале најаве царске бесједје. Чим се са тако високога мјеста, у тако свечаној прилици, тако топло и својски, тако безусловно најгласила присна слога између три моћна Цара јевропских, не може се из тога очекивати други закључак, но да су и остале велике државе пристале уз тај стожер јевропски, а исто тако да се сви они састају у искреном и одлучном смјеру, да се одржи основа мира и реда ујемченим уговорима.

Одмах на тим објављује Кесарева ријеч, како ће аустро-угарска влада разумјети ту основу, како ће је примјенити у извршењу своје улоге у јевропској заједници, како ће се

* Можемо да се потражио шимварска посреница, којом тај велики Арсеније дође у Цариград.

пошати према невидовном догађају у Румелији.

„У том духу“ (да се ујемче велике користи мира), рече Кесар, „прега је моја влада са другим силама потписницама берлинског уговора да у својставе законити ред на Балкану.“

Како законити ред не може бити други но онај те га уређују уговори, а на име берлински уговор, то је јасно да ће Кесарева влада прегнути са владама осталих јевропских великих држава да се успостави, да се поврати пређашње стање, status quo ante, бар у ствари, у свима односима, у којима можда сама Порта не би допуштала какву промјену ради умирења духова и да се предуприједе даљи немири.

Но не имајући довољно јемства, да ће сви чиниоци на Балкану одржати ону разборитост која је нужна да се проглашена основа заједничког јевропског смјера изведе, сјећајући се можда безуспјешности токичких свјетља у Атини, Кесарева ријеч додаје, да је законити ред на Балкану „тако невидовно нарушен да изазива озбиљне опасности за мир и благостање балканских народа.“

То ће рећи да ни у најгорем случају, ни ако би на разборитост управе ма које државе балканске напало слаби час те би се и даље хтјело „варушати законски рад“, ни тако не би било „озбиљне опасности за мир и благостање“ осталих јевропских држава, за мир и добре односе међу великим државама јевропским, но само „за мир и благостање балканских народа.“

У остalom као да та основа постављена на тако свијетлу мјесту још не би била довољно јака, као да тај закон проглашен тако узвишеним лицем, не би био са свим потпуно те би остао, као што би рекли стар римски правници lex imperfecta или бар lex minus quam perfecta. — да у Кесаревој ријечи још нема и неке опомене свима онима до чијег понашања стоји, доће ли се „законити ред успоставити“ лакше или мучније, скорније или позније.

„Затор од уговора“, рече Кесар, „нажење права и дужности што потичу из уговора, били су у исто вјерјења у којем је Јевропа дозвољела балканским народима политичку самуправу.“

То је по себи присто констатованје једне опште познате и са свих страна признате чињенице, и ако је изречена у виду претпоставке, у виду објашњења. Но поред свега тога није немогуће да би се тај изријек у извјесном случају кој се, уздмо се, не ће десити, могао тумачит као наговјештај, да би Јевропа могла доћи у положај, ако гдје не би нашла довољно „затвора од уговора“ ни „нажења права и дужности што потичу из уговора“, да ком балканском народу и не дозволи политичке самуправе.

Послије свега тога није могао Кесар другачије закрити но овим значајним ријечима, којима се ујемчује држање монархије у сваком случају:

„Одржање мира и очување користи монархије биће навјек, као и до сад, први задатак Моје владе.“

Те тако потврђује и та да сад најсвјетлија изјава о балканском питању, да ће цео покрет застакинути

превратом у Румелији свршити без већег обилног заплета, на корист великим а на поуку малим.

Политички преглед.

„Journal de St. Petersbourg“ одговорио је у једном чланку на замјерке неких новина, да руска политика одрицањем од промјена Бугарске може учинити да Русија изгуби зубва бугарског народа.

„На што да чини Русија?“ пита лист руске владе. Да ли да помогне тежље бугарске те да тим изазове опасности братских бојева на Балкану? Да ли би се морало уједињење Бугарске, за то што је то одређено у свеставанском уговору, наметнути и осталим племенима оружјем руком? Да ли да иштемо од Јевропе да помогне или бар да нас пушти да споредемо то сједињење? Ако се пак Јевропа буде противила, да ли да се ријешимо из рат, само за то што се књазу Александру свидјело не изабрати добри час? Судбина народа неупиће се прије или послјег, ал' будућност је у најмудријета, а јамачно није било мудро заподјенути бугарско питање не ујемченим себи не само никакве потпоре, но ни подпомиња. Цијели покрет био је и остаје непромишљен чин који се мора јако осудити због испадлица својих. Не ће бити заслуга његових покретача, ако Јевропа, особито исток, избјегну од отих посљедица. Све су силе у томе сложиле да је преврата на пређашње стање (status quo ante) једини начин да се на балканском полуотокоту успостави мир. Тај задатак не ће бити лак, јер имаће да саплада многа тежиња, но слога великих држава допушта надати се повољном ријешењу.“

Листови берлинске владе не удају се много у предложено конференцију ради балканског заплета. Тако пише „Крајц Цајтунг“:

„Питање о конференцији не може се још пресудити јер није сагрено. Желе да се румелијски заплет ријешит конференцијом, т. ј. пресудом свих сила потписница, далеко је од свог остварења. Ни у томе се сви не слажу, да ли је ради повратка пређашњег стања нужна конференција, још увише, да ли је нужна и онда кад би се, пошто оствариом уједињењу нема више ни разговора, допуштало привремено лично сједињење, јер Порта би и без конференције власла била наместати књаза бугарског, према одредби берлинског уговора, уз одобрење свих потписница, на ист година за гувернатора источне Румелије.“

Но ако се с погледом на прилике осталих балканских држава конференција показала нужном, онда је тим потребитије да се прије тога означи тачно основа тој конференцији, да се не би могла потезати друга питања осам програма те да се у конференцији која може бити корисна само ако долаже слогу Јевропе, не појави, на против, каква неочекивана неслота. Докле не буде ријешено да се састане конференција, којој не може бити други задатак но или да ријешит питања једнодушно или да се без успјеха разбије, биће довољно безбедне прилике поравнати неке раздике у мислима, ка што има

и пр. изјављују западних сила е једне и трију царевна е друге стране о томе, на који начин и докле ваља да се успостави пређашње стање у источној Румелији.

Под. Кар. ујерава по својим цариградским изворима да је Porta тврдо ријешила да не напада на источну Румелију прије ријешања сила. Проповиши глас да ће Porta искати од сила потписника приставак да она ради повратка пређашњег стања пошто је војска у Румелију, са свим је неоснован; кад би Porta видјела да јој то ваља чинети, не би, према уговору, требало иницијет дозволити само прјаве.

Повратак Књаза Александра у Софију тумачи се на све стране као знак да је Бугарска озбиљно наумила подрвати се ријешењу јевропског суда. И заиста, осим горњег телеграма, у коме има више опомене и скромне претње, по свој прилици празном пушком, по догађаја, и осим посвећене зајаве „народног ополочења српског“, ове већеје нема никакве знаптије вјероватне вијести из Бугарске ни из Румелије. Неке новине јављају го. Нест. Лорду, да је прошле недеље било зајевне вјемеу добровољаца Црногорца и Бугара у Софији и да је том приликом један Црногорац погинуо, а један рањен. Ми ћемо причекати потврду те вјемеу вијести.

Из Атине јавља да је грчке војске већ око 60.000 и да је добро снабђена сваком потребом. Још Тракуни се постарао да скупи у оружницама 110.000 пушака система Гра. У војсци веле да има и 3000 Палијара из Македоније и 200 Грка из Бугарске. Бегерал Сапуцаки примио је команду над војскама у Тесалији и главни став му је у Лариси. У насеобинама грчким образовали су се помодни одбори који шиљу вла и нована и добр вољана; има их у Цариграду, Смирни, Александрији и т. д. Влада спрема велики редољуби зајам у виду ластерије.

Штета ако толика спрема остане без употребе, као што је свј прилика. У том случају мисле Грци искати накнаду трошкова. Од кога? —

У очи Тесаровог поздрава подијела је заједничка влада делегацијама у Бечу свој прорачун за 1886 на одобрење.

Сва три заједничка министарства (иностраних вјела, војно и финансије) испу скупа 119,724,748 фиорина; у тој сума има 5,488,223 фиор. напредних потреба. Од лани је нарасло непакне владе у редовним потребама са 2,005,454 фр., напредне су мање са

1,514,216, дакле свега око по милиона вине по лани. На заједничку војску иште се свега 113,147,734 фиор., осим миротина за које треба годишњих два милиона фиорина, (разумије се и сухоземна војска и морнарица) и осим напредних трошкова на војску у Босни, Херцеговини и римској области, који ће за 1886 одијети блату шест милијона фиорина (5,955,000). Иначе је редовни прорачун за Босну и Херцеговину ове године особито пријатни лица. Иште се за сву управу, средишњу, политичку (у се ваља разумије и просјета и путови), за финансијску и судску, свега 8,453,535 фиорина, а прихода ће бити 8,494,899 фиор., дакле остаје сувишка 41,364 фиор. — То је већ друга година, ако се добро сјемо, како Босна и Херцеговина дају управој држави чист приход.

Избори за француску камару свршени су осим насеобина. У новој камари биће 295 досадашњих, а 280 нових народних посланика. Међу досадашњим веле да има 228 републиканца а 72 противника републике, од којих је 26 краљеваца, 34 бонапартиста и 12 неодређених реакционара. Међу новима има 143 републиканца, 50 краљеваца, 35 бонапартиста и 45 неодређених реакционара. Пресједник републике примио је већ оставку двојнице министара који су пропали при изборима.

Међу републиканцима јако је порастао број крајних радикалаца. Старјешине радикалаца, Клемансо сматра се већ као човек скоре будућности и већ му почињу ласкати и умјерењаци хвалећи му смотреност и умјереност. Но крајњи негодбеници, Рошфор и Мишле неће да попустијау, као што изјавише изјештачима „Фигара“ и „Глоаз“, Рошфор изјави да ће одмах предложити предлоге: да се откупи Фери, да се одлучи црква од државе и да се сви политички кривци вристе. Мишле, досадашњи кмет париска, још хоће и да се укине сенат пресједничко републике и доходарина. Ни један од њих неће да се прогоне краљевина, но ако буду описни републици, хоће да их стријелају. Бонапартиста Ка са њ а к узда се да ће радикали помћи оборити републику те да бонапартисти дођу на владу.

Гласило умјерених републиканца „Журнал де деба“ врио је незадовољно е исходом избора. Веди да је сад изабрана камара најжалоснија скупштина што је имала Француска од г. 1816. Двије крајње странке толико су ојачале, да ће бити мучно одржати владу против негодбеника без помоћи монархиста, а против монархиста мучно без негодбеника. Из ове ко-

морне неће моћи понићи стална, амбе-ралва, против радикализма наоружана влада, основана на снажној већини. Сваку владу ваља спремати осим камаре у народу, с погледом на будућу камару.

Међу републиканцима има 180 умјерених, 165 радикалаца и 29 незаданењака.

10. новембра (по новом) састаје се комора, а ће 21. децембра бити конгрес (заједничко вијеће коморе и сената) ради избора пресједника.

У Брунсвику је изабран на упражњена пријестол, у мјесто војводе Кумберлаца, сина краља хановског и пашенога Цара руског, иначе најближег рођака покојног владола, — принц Албрехт од Прусије, пруски коњички генерал и братучед цара немачког.

У Копенхагу изабацио је један младић на министра пресједника Еструпа два метка из револвера, но није га повриједио; ухваћени нападач рече да је хтио убити министра у корист слободе.

Шнајолски лист „Сигло футуро“ саопштава писмо Дон Карлоса из Млетака од 9. октобра, у ком писац изјављује да се он сад, после смрти Неседаза, прима да буде сам вођа своје странке. Тим се нада уједини и своју до сад пошјенану странку Карлиста.

У Грчкој дао је министар просвјете оставку. Сва је прилика да ће се влада преобразити.

„Журнал де С. Петербург“ јавља да градња за ка са пијске железнице од Кузир-Арвата до Амударје и у Бугару живо напредује и да ће већ у другој половини а д у ће године прорадити. Друга је дугачка 765 врта; потребније се на ту жељезницу свега највише 12 милиона рубаља.

Како су Руси заостали. Да је то у каквој млађој напреднијој држави на Балкану, потрошило би се ва то бар шест пута толико.

Из програма новог средишњег клуба на хрватском сабору, што је постао, као што ондак споменуемо, највише заузимаљем бар. Јова Живковића, износимо читаоцима ове чланке:

Чл. I. Потписани устројавају овим самостални политички средишњи саборски клуб на темељу и у оквиру

еиће ирићима, који се клањаће пред женама и љубите им руке, а у цркви се никад не прекрстите и не копе цољва-те. —

Адвокат Перо само се осмијева, на сваки цигарету, као да не разумје капетана Марка.

У то приспије и кава.

Капетан Марко припали свој дугачки, трешњи чибук.

Капетан Марко има жену, те лијену и разноврсту старицу; вјерну сунругу, ваљаву редушу.

Њејин је право име Љепосава, али је сусједе зову „баба Сање“. Љепосави није то притивно, шта више, она би се иједна, кад би је ко другчије викао.

Баба Сање није много по школама одила, на се не може ни држати за учену жену. Из теологије зна на пр. само „муке божје“, како их она зове; из историје памти само вријеме св. Петра, кад је још жив по земљи имао; из географије није заборавила још мјеста, ће цорају ствари: вилу ке, кавице, тавири, чаше и бурад.

Баба Сање не умије се носити, како вријеме иште: на пр. шено најлап се чешљање и то, разумије се, сад у арину иде, састоји се у томе, што подије сољу е из уни. Али баба Сање изшљава елакоји свој потучаи и не знаће ријетима:

— За пазе бабе није ништа више до маљуге!

Кад се баби Сање часмију младе вјесте и беклаке, она се не узти; погледа ит љубавно, на их само куве:

нагодбенога као државнога темељнога закона, изабрав себи за свога пресједника господина грофа Јурја Јелачића и за потпресједника г. г. грофов Иван Драшковића и Рихарда Сермажа, а за тајника г. барона Јована Живковића.

Чл. II. Придржавајући себи овај клуб у своје вријеме и према потреби ступати са потпуним партијским програмом пред лице народа држи за сада најглавнијом задаћом својом, свим законитим средствима озбиљно ово тога настојати:

1. да се нагодбени закон, којим је нашим краљевинама на темељу и оквиру програматичке санкције те у истој изречене нераздруживе „државне заједнице“ са Угарском зајачене њихова државно-политична индивидуалност и државноправна аутономија са својим посебним теориторијем а са својом посебном политичком народности као међу обим краљевинама и народом паритетно склоњени и дво-страно обвезни државноправни уговор према слову, смислу и духу његовом а са једне и са друге стране точно и савјесно врши и одржава; те пошто је тај државни темељни закон од постања свога до сада у својим битним уставима знатио повриједи да се прије свега све те повреде својим путем и ваљавом изријеле и одстране, те нагодбени закон потпуно санпран својој првобитној чистоћи поврати.

У поступању и настојању гледе тога „санпрања“ нагоде прихвата овај клуб за своје равнање познати проглашени изарада г. барона Јована Живковића, као члана хрватског саборског краљевског одбора како гледе начела у њим изгакинутих тако гледе у истом изложеном, и ових евентуалних повреда а нарочито гледе пр маљуга материјалних интереса ових краљевина, сматрајући баш у савјесном његовању заједничко интереса најужнију и уједно највршићу полугу за уздржање међу Угарском те Хрватском Славошјом Далмацијом постојеће државне заједине и на тој основаних државноправних одношаја као гл постигнути ону давае маљугу братску слогу и мељусобно пошјерење, које треба да буде плодм таконе свезе и заједине међу једном и другом земљом.

2. Да се и нашој православној браћи Србима у овим краљевинама припадајућа црквено-просветна аутономија према по хрв. сабору већ дошешеном закључку и основи, законом опредејати и обезбједи те достојним уважењем животних интереса заједничке нам домовине с једне, као и на културни развој спадајућих оправданих потреба српскога народа с друге стране међу Хрватима и Србима који један те и ти политички народ народ ових

— Да Бог да и ви остарале, која ћемо!

У адвоката Пера жена је сасвим дру-гога кроја.

То вам је гиздава парочанка, једваке дебелине у врату и у пасу. Њене плетенце од омашивенога лана награле су јој се поврх чепа као бикупи ва матра, а дугачки плет објај јој стубе и сонке као фртарска торбица. Љети јој чони лада амбра и денеза, а зими је грму турбан и кава ди-

Она се зове Милица, али је најерети-нија, кад је вичу: Мицке!

Адвокат Перо зна за то, на је тим имечом чак догле доћерао, да је већ зове и Мицке, него: драга Мицкич!

Милица, или адвокатова Мицкич, учила је дубоке шемле, на се за тој смира најобразованијом женом у вароши Н... на зна на пр. да муљав није то исто, што и претече жаба, и да се сви карство у великог разликује од мањена пређе. Кад се поведе ријеч о једанштету она се сва занесе, на као да се из особа-тога сна буди, узвикне:

— А поезија! поезија! на в о п р и ш ultra!

Сусједе се тада све занавје чудели се, откле драгој Мицкич толико знала! Мицкица на њих отово никад и не погледа; она сматра негод свога достојанства, да се њећ поглед спусти на ту „глувачку сувару“, како она зване своје сусједе.

Милице је најжренији од ових комшија капетан Марко; јербо је — она веди — здрати дишља, деоресам.

Капетан Марко зато не хаје ишта.

ЛИСТАК „ГЛАСА ЦРНОГОРЦА“.

ПРИЧЕ БЕЗ НАСЛОВА.

Стара доба појаше у треба.
Нови люди дручине су буди.

Старога капетана Мар а можете често вијети кад његова сусједи Пера, скоро ожењена момка, адвоката у вароши Н... Њима су куће блазу, могао би се каменом испод руке доврће, па се зато капетан и сврати потово сваки дан код младога адвоката, да попије црну каву и да се мало поразговара.

Капетан Марко вам је од ових људи старога кова, који су превидјели свој вијек. Простадушан и отворен, што му је на срци, то му је на језику; обао и бистар у говору; не трати никак ријечи по шпагу; једвак са сваком; не гледа никога у бок; задишти кривих оклишавана и закључа; сваку ствар називаје својим именом.

Адвокат Перо дручичи је од капетана Марка; он спада на ону врсту младих људи, који се умију „слуђе вајати“. Адво-кат Перо, како веле његови комшије, зна даку на четверо расцјепити. Он може вијести о најваљој ситуаци најдужи говор; кад-кође поставе каткада у дваје ријечи распродати. С уштељењем говори о наставан и вазиталу, с попом о бору и парохији; охружком подлавару ваљи ва он политички труд и задуге, пресједничку суда његову хатрину и даиврност.

Кад капетан Марко спрете поздравља ваљ пријатала, он му веди:

— Немага ти Бог!

А кад се ко други јави капетану Марку, он одговара:

— Добра ти срца!

Адвокат Перо не чини тако; он бо-јжу помоћ изваја људима са:

— Слузи ваја! —

А исту људима прима са:

— Слуга покораи! —

Капетан Марко не хоће много разго-вора са женама; оне су за њага згоцосе, краткотиме: њима није мјесто међу људи-ма на двану, него дома међу ћецом на опшинуту.

Адвокат Перо напротив сасвим пре-дуретлив женома; он им се уљудно кла-ња, двори их, разговара и, а то је нај-главније, не ће никад заборавити, а да не кикне:

— Љубим руку, милостива! —

Капетан Марко иде редовно у цркву, престоји службу бојжу, меташице пред дворима, прекрсти се и пољуби кроне.

Адвокат Перо ријетко кад пође у цркву, па и то, само престоји свањбеље, затим изађе очкао, као што је и ушао.

Кад капетан Марко свине у адвоката Пера, онај одмах спечи на коге прел њан, поклати му се, пружи му објје руке, на га најудудније поздравити:

— Добро ми довад, стричале! Слузи сам покораи! Како сте?

Капетан Перо сједне, понлади браду,

па тек онда одговара:

— Како сам, је ли? Ја сам као из-немогли голуб, који је остао иза свога јава, па се потуца од стијене до стијене, док се поспе негод у продијел па не зашито. Ја не могу бити добро међу вама илдим

краљевина... истрана и трај-
на слога, као битни услов боље будућ-
ности миле нам домовине наше, усно-
стави и за увјек уздржи.

Домаће вијести.

ЦЕТИЊЕ, 19. Октобра.

(Личне вијести.) Књаз Бор-
ће Карађорђевић стигао је у
прошлом четвртак на Цетиње са својом
нећаком гђом Идом Николајевићевом.
— Г. Мицики, грчки консул у Ска-
дру, дошао је на Цетиње у прошли
петак. — Данас пред вече сти-
гао је амо енглески консул у Скадру
г. Грин Секретар истог консулата,
г. Х. С. Шилде, који се већ више не-
дјеља бави на Цетињу, изишао је г. у
Грину на сретане до Ријеке. — У
истак дошао је из Париза г. Екар
(сли познатог писца те је био фрак-
туски консул у Скадру, у доба Кња-
за Данила).

(Вријеме.) Између Петковале
и Лучина дне обично је на Цетињу
важје вријеме. Силни се даждеви
сипују, Цетиње је у самом облаку, а
југ да однесе криве. У то доба го-
дине био се представио св. Петар а
цетињско поље било је потопљено од
силне кише и морао се, ради гдног
времена, одложити погреб. И овај пут
није престајала киша од недјеље. У
очи Лучина дне око поноћи падале
прим облаци на Цетиње, тргови не
престајаше нунати, а из облака је не-
престано сипао густо град. У јутро
освану прим свијет на Ловћену и окол-
ним глацима и настане студено, по
лијепо, ведро вријеме.

Проевјета.

Проевјета нехотеногодишње
не пренорода хрватске књижев-
ности. Програм превода морао се
наредбом власти, само на пренос и сахра-
ну седморице хрватских књижевних сузи-
ти. Остале тајне побриједе је власт из
праграма изборова. Следица, у којима
почињају кости заслужних синова брватског
народа Хрватског, били су поставље-
ни на ејајно оквири одар у мртвачнице
на мору. — Приступ у мртвачницу до-
лази је био публичан и недељу, те је
преко 10.000 душа, које из Загреба, које
из острашних мјеста Хрватске посетили.

На ејајцима положено је било пре-
ко 50 вијенаца, од којих је највећу наљу
привукао дијели вијанаца чешких и пољ-
ских изасланика са натписом: „Врата
Ротјанов а Бешов — Wiesesom bogvásekem“.
— Заступници пољски били су г. барон
Лу. Грвче из Пољске и др. Иван Ле-
бедева из Беча, а чешки г. Анту Чв-
халза и Франца Хорвока. — У поведјених
19 о. м. пренесени су повојници у гроби-
ли и сахрањени су са највећим учешћем

Као он дође у посету адвокату Перу,
раније се на диван, навади дуван кесу,
питују дуду, на зове:

— Милци! донеси ми један угљев,
да навалим!

Разумије се, да Милцину том прили-
ком увијек служави измијени.

Капетану Марку не иде по њуди та
неослушност, то лијенство, како он каже,
на ће увијек да примјети:

— Вада, адвокате, све младе жене
праве су угасе! Не знаду човјеку ни дуду
дувана привалити! Божју ти вјеру дајем,
кад погледам на њих, какве су проговуше
и копчице, а замлаћене као еуклате:
влада бих се замлаћи, него се опет родити.
Кад бих се морао женити. —

Милцица кавше мали нос на капетана,
на му обрне главу; она сматра испод сво-
јега достојанства на такво што одговарати.
Адвокат Перо савија шигарету, на се
чини као да не чује.

Капетан Марко пуни миран на свој
дугачки, трешњевни чебук.

Капетан Марко је најнаметивши обла,
кад га окупе младе чиновнице, да се мало
нашале с њиме — да проведу вријеме —
како они веле. Капетан Марко тада испо-
здачи на њих обла, промјери их два три
пута погледом, или онда општа молитву:

— А познативне једне! Ви да се са
старијема срдате, пуњољави вјетропи-
роуки? А да вам није нас било, не бисте
знали ни криво гуго, а га гогоље и
писати!

Капетан Марко узврати главом на ово
„кривогузо глогоље“ тако, да га се дијела

хрватског народа, у великом напору.
— Овај напор подигнут је трговим
варош Загребом. После је сахране откривена
је свечана спомен плоча, од тамно сивог
мрамора, на којој се блиста овај натпис:
„Окртитељем народа хрватскога, побор-
ником за књижевну јединицу племена сло-
венског југа, Вјекославу Бабушцу, дру-
Димитрију Деметру, дру. Јудевиту Гају,
Франу Курелцу, Ватрославу Диеанском,
Драгутину Селалу, Станку Вразу у про-
славу шестдесетогодишњице њихова богом
посвећена рада, овај храм мира и славе
подиже главни град Загреб и предаје на
роју Хрватском, да части њихову у спо-
мену захвално, вриједно и устрајно наста-
вља славно им дјело и сретно доврши.“
Послије откривена ове спомен плоче, гово-
рио је др. Фреча Марковић. У спомен
овог знаменитог дана изабро је одбор књи-
гу: „Свечаностна спис“ која се нарочито
одликује добрим садржајем и лијепим епи-
грамима. У свеч је био „духовни комере“,
који је јако посвећен био. — При крају
напомињемо да је један од пренесених поко-
ника др. Димитрије Деметер био Србин
православне вјере. — 3.

ЧИТУЉА.

СТЕФАН Ф. ПАЉУТИН

Бивши пуномоћник „Црвеног Крста“
у Црној Гори.

Овијех дана стигла нам је жа-
лосна вијест из Петрограда да је умро
4 октобра, послје дужег боловања
стат секретар тајни сајетник С. Ф. Па-
љутин, бивши пуномоћник „Црвеног Кр-
ста“ у Црној Гори. Како је тежки ути-
сак на душу и срце наше овај жалосни
глас учинио, не да се описати, да је
као камен многим на срце као, сје-
ћајући се његових небројених добро-
чинстава која је у Црној Гори учинио
за вријеме његовога пуномоћства, те
је остао на свадга у неабривној успо-
мени како кодличних пријатеља тако
и код рањеника и болесника црногор-
ских.

Све руске новине пишу о за-
слугама овога ревностнога, државнога и
друштвенога радника; и нама такође
у дужност снага унознати читави
свијет, да је за вријеме последњег
рјата у корист наше миле домовине
доста дјеловао.

Покојни С. Ф. Паљутин почео је
арку своју службу год. 1843. при
књазу Варшавском, у кога је као млади
чиновник велико повјерење стекао, а
чини му повремене помоћи за она насељена
која су страдала од поплаве ријеке
Висле и од заразнога тифа који је
владао у онијема срдјелима. Паљутин

своја напуни Чиновници умину; не може
вине нико рјечима изнети, бива, што има-
ју обзира на његове срдјене, бива, што
капетан Марко пуши на дугачки трешњевни
чебук.

Адвокат Перо не долази никад до та-
квих прилика као капетан Марко.

Као адвоката Пера највише ражлуте,
онда се он отресе:

— Ужасно!... да човјеку глава пр-
есе!

Примјети ли му се штогод на то, он
се одмах поправа:

— Да душе и учени мо у погрше-
пшти!... Нико није савршен до јединог
и ога. —

Највећи је адвокат Перо онда, кад га
својана кавша стара удовица укорбама и
пребављаваше, што не врши њене подлове
у реду и на вријеме. Тада адвокат Перо
постави тако милостиван и удворац, да би
му човјек и крви испод града дао.

— Милостива! за дубак божју мало
стријелња! Ко пољаше нле, брже дома
долази. Све ће доћи у своје вријеме. —

Ако адвокат Перо зна, да тијем није
ништа учињено, он се направи још дубав-
нији, приклони се ближе, осмјене се, на
такве у другу жацу:

— Тако је кама, младим и зеленим
гопа а, да којим се еле дани, него нисе
има мученица, који се с свему домага.
Још само који дан, милостива, а једна
гопа! —

Жена се на то етима и ублажи; за-
држи онет исто повјерење у адвоката
Пера.

Капетан Марко не слаже се у томе
с адвокатом Пером.

је вршио и дужност грађанског губер-
натора у Вибли 1863. године, на је-
шту службу 1868. године оставио, као
и град пољски Варшаву, радиши у ко-
рист државних интереса. —

У години 1875. кад је буљав
устанак у Херцеговини, онда се поста-
рао друштво „Црвеног Крста“ у
Петрограду послати материјалне помо-
ћи, на страдајуће војнике болесне и
рањене, које стоји у свени с ратом
и с ратним несрећама. Ово друштво у
правоме смислу народно је, а основано
је из побуде родољубља и милострља,
те се наљу у друштвима лица за
благодане војника, који најнужта-
нија за онће добро, за спас ниједног
једног народа свој живот полажу, као
што је и општељубљив наш С. Ф.
Паљутин из Петрограда на Цетиње
дошао, да једномременој својој браћи
Црногорцима поможе.

Дошавши 15 маја 1876 г., одмах је
узео управу санитарског збоља, обо-
дећи посведљено мјесне болнице, рас-
поредивајући с особљем, попуњавајући
гдје је шта оскудевало, полазећи више
пута на Његушчемо да тамонку бол-
ницу са људским потребама снабдије и
уреди, све то бијаше њетов посао, но
себи врло трудан, на се не само вре-
мена по и ума хоће, али његова оз-
биљна воља да Црногорцима поможе
све је надвишавала у наведну његова-
јех намјера. Његово савитетско особље
које његоваше раденике, било је узор
човјекољубља и самопрегорања; не
само дању него и ноћу, кад сваг од
труда одложива могли смо их гледати
као рањенике прегледају и надзиру
их као добра мајка над умрућним сво-
јим ђететом.

Кад бијашу нагрнуле године до-
лазећих рањеника у мјесцу Јулу и
Јулу од побједоносне вјеске Књаза
Николе из Херцеговине; као и са
јужне стране према Арбашији, Цета-
ње бијаше постало рањенички догр,
у коме се била уметручала брига и
радња покојног С. Паљутина и милос-
рдних сестара.

Његово Височаштво Књаз Ни-
кола, дијешћи његове обилате и
усрдне трудове наградио га је са ор-
деном Књаза Данила I. степена, а
Његово Величанство Цар Рурски А-
лекса и дар II. са орденом Светога
Владимара I. степена за особите услу-
ге учињене рањеницима црногорско-
јема.

Кад је ветекао рок пуномоћства
С. Ф. Паљутина, који је послје шесто-
мјесечног немурног рада 19 октобра
1876 год. са Цетиња отишао, и кад
је већ био на путу књажевеком пер-
јаницима праћен, дошавши на граници
рече: „Прешајај ми лаја Чер-

— Шта? — мрде се он — ја бих
ку с поге на ногу, стору бузук! Она да
— има очиштак својој кеци, да се узме,
а има ваше година, него бијелјех на
глави?... На још „малај дејана госпа“!
Чдне су ми те ваше „младе дјене гоше“
од пет круга! —

Адвокат Перо познаје добро кав-
петана Марка, на му се не противи, само
што се навилава:

— Е, мој добри стрчаче, тако је!
Него што ќе те? Овој стога треба да се
човјек повилава, иначе ќе увијек твој
крај навући. —

— Није то тако, мој добри епнок-
чу! — грмјељује капетан Марко. — То
није тако; него се ви адвокати претвар-
рате као гуштерице. У вас је каводи једна,
на мојете и мојете околмо човјека, докле
му коју окулите. —

Адвокат Перо не одговара на то
ништа, него слеже раменима и свадја па-
гарету као да не разумије.

Капетан Марко пуни а даље из свој
дугачки, трешњевни чебук.

Капетан Марко и адвокат Перо тако-
се су упознали, да се они каткад а
ишале међу собом.

— Вада стрчаче, — вели адвокат
Перо — ти си упор поштељ човјека!
Штета емо, што си се тако равно пош-
те нам не можеш од користа бити. Ипак,
кад ако Бог да умреш, то ки ќе ће еста-
ти, да ти држим свечани кавдроба го-
вор. —

— Не знам ја, епнокче, ко ќе прече
од нас двојице? У калаш је вада више

и егорија, бодше те боја не у-
вијку! — који кодрани сапом у неко-
лико пута стране горостаснога Лов-
ћена. —

Дубоко сајувствујући у губитку
свога неабривленог благодјеја, ша-
демо ти на гроб, неабривлен П-
љутини, врелу сузу вјечнога спо-
мена.

Лака ти праа помлина.

Бог ти покој дао!

Цетиње, 19. Октобра 1885.

Филип Радичевић
протођакоз.

РАЗНЕ ВЈЕШЕНКЕ.

(Барко под морем.) Прије две
недјеље био је свечан оглед подморе-
не барке те је мушко и саградио дански ин-
жњер Норден-елт. Барко је облак
шгара, гови с паром и може повоити
под водом у дубљина на 30—40 м тара.
У тој дубљини може проловати на 16
морских миља и поважети огрјеза за 150
миља на води. Но, што је најважније, бар-
ка је тако удешена, да може испод воде
бачати торпедо. Та ће бити уштинити
велики преврат у морепловству. Највеће
оклопнице морају стрепити од ове пољу-
де рибнице. Она се извињено допуња до
најстрашније „горацине“, пусти своју тор-
педу, и оклопница, читав шловит град од
гвазда и томова те би најгарђе градње
демагоге за часна абрасла у прах и по-
ново, пресе у комате. Сај највнлија мор-
парница овога свијета није више доволна
да брани Инглеску, свата се Француска
или Италија могу кавше угади у своје огром-
не бродове околоније те им браме штомо
црвароје.

Свечани оглед био је између Швед-
скога брјачи и етоко Хвана и пловодба је
позела из луке Ландсароно. Свијдоци су
били заступници из Инглеске, Берман је,
Француске, Руске, Австрије, Шпанске,
Италије, Турске, Бразилне, Јапоније,
Шведске, Норвешке и Данске. — Црница
Руска са краљевском породицом данском
и са принцом а принцесом од Уседа, на-
гледал је пловодбу са брода „Осборна“.

„Одушевљен“ по запови, естни.
Цео свијет зна да одушевљене народа ко-
јим се владовао дочекује, није највеће по-
дјелавко искрено, да је често властима на-
ручено, наређено, заповјеђено. Но то се
обично не кажује. Ријетко је тако отворено
признање у том погледу као што га изва-
зило у галачком гвсту „Пошта“ у овој
бидешни:

„Нови начелник срза Бодурдуја, по
наредби свога старјешине, походно је ових
дана све знатије трговке галачке и голо-
рио им да не ошту равнодушни при до-
ласку краљевској који са етедује, јер иначе
би викал положеј био у великој опасности;
још етвише примјетно им је да велики
разлози државни ишту да се крај дочека
што дешине. И Бодурдуја је највеће
начелнику да учина све што му је у власти
да крај не би опазно никакве хладноће
при дочеку и галачу.“

„Прагматично.“ „Трговачке
новине вјеторшке“ пишу:

„В. Корнис, секретар трговачког

јатмаде, него окана! — одговара капетан
Марко смеђући се.

— Божје, ако буде по реду умри-
рати. —

— То још горе! — вели капетан
Марко. — Ако буде по реду умрвати, ти
си на прво мјесто. Смрт је грвуда баја;
она се не ката радо у коштак с овцјема,
који се не боје ме, него с овцјема, који
је чекају ни: валуде, кивине, уда, који
и друго закарје.

— Шари се ти, стрчаче, колко го-
ћеш, — примјељује адвокат Перо — али,
кад умреш, ја ку рећи, да си био прави
човјек; то горотије, што је анко,
дјаво је што је имао, чавко је
ево је могао.

— Премај ти све за шалу, — одго-
вара капетан Марко — мена вије етало.
Ја се држам мје. А што се мене тебе и
твоје посале, ако Бог да, кад те упознамо,
каредају, да ти се на гробу напаше око:

Адвокат Перо — Пошта је
је огулно рејела свијет — онда
су за онће стога сареница.

Милцица се ниједи, наше мали нос
и обрне главу.

Адвокат Перо насмјеје се, славоје на-
гарету и гадама.

Капетан Марко ревила своју дугачку,
трешњевни чебук.

Никад од Рогена.

о-бора за јужну Америку, док је од спог путовања у Перу неколико мјесецих очкују, најбољи у гробницама Ивана, старих краљева перувајских и еквадорских као да су живи. Бортис је и дао те вољне очи његовом алату. Гибрену да их својом заштитом и да јави од њих један за го- спође. Стар појерија га посла тројици најбољих радника, но сва се тројица једнак разболе жестоком грозни- цом са врло чудноватим појавима. Лекар ниш- да су се радници отровали од оти- х, јер стари Чериујанци имали су обичај да својим умрлим Ивана намазу тисело jakim зирлама, као и Масирца, да не виструку; то су мариши у Перуу били обично жестоки отрови, који су се умали и у очи и сувушали од разлада можда преко хиљаде година, но и послје толико времена толико су снажни да могу отролат сваког те га тиче, као што су отровава ова три радника.

(Чудна измјена). У једном познатом купитиу у Шарџи бивали су се ле- томе између осталих болесника и један ру- ски офицер и нека доста стара госпођа. Они обађе бјеху толико обољели и случај- но умру у исто вријеме, па што их смје- сте у мртвачке сандуке и пошаљу кући да се тамо сахране. Међу тим појави нека змија је и двије сестричке, које чувши за смрт тетке, похитају да јој буду на погребу, па занета и стигну тамо на ври- јеме да ту пошљелцу почаст својој тетки одаду, која ближих рођака од њих није ни имала. Кад је већ био вријеме да се покојница у гроб спусти онда навали мла- ђа сестра да се сандук отвори, те да по- сваљем пут види тетку: сви је ставу од тога одвајати, али су узамка, они оста- де при својој. Дотични наравно најпослије понуште, отворе сандук и — о ужаса! — мјесто тетки лежи у сандуку мушко лице у војничком одјелу и са великим марш- јавним бриковима. Чим су се сестре повра- тило од првога ужаса, одмах похитају у телеграф те пошаљу депешу лекару онога купитиља да одмах да објави о тој забу- ни. На пита је било у ствари? Ништа друго нела, кад је требало испратити покојнице кући, она су сандуци на жељезничкој ста- нци размијењили, па су послани једна мјесто другог, дакле оба тамо куд не треба. Тетка њихова дакле отуовала је у Русију мјесто онога офицера. Наравно да је онах у Русију телеграфисано, да се сандук од покојном тетком одмах вра- ти назад, али отуд стиже још једна ужасна вјест, да је на име тамо покојна тетка са свим лијепо сарањена, да тамо сандук није ни отворан, дакле да су њу примили и дочекали на жељезничкој станици са свим војничким почастима и са војном му- зиком, и да су је оданде свечано и на- равно отпратали до вјечне куће, гдје су јој, спустајући је у гроб, одали и ону највећу почаст, што се јунацима одаје, у том тренутку т. ј. да су је поздравили шасутом на пушака. Дуго је још трајала преничка око тога док се најпослије све није испр- вило, те су а једна покојница најзад стезал мара поселије смрти.

(Др. Странски) Од јавног повретаду и стовни-румјетиског преврата, двије «Во- воје Време» ову болеснику: «Др. Странски црла је Бугарна, јарене, јужне, финанси- маје, производит и гуеке вене. У Буку- рещу има је Странски медицински одсек а по том ваташми се у своју домовину, био је под прешоцим гувернером Алеко нашом пуне двије година министар финан- сје. У народној скупиштини налагао је министар владан жестоку опозицију, те је год. 1882. био претрпел да уступи своје мјесто Гешоку, садањем управнику народне банке у Софији. По том постао је чланом сталнога одбора, који паролна скупиштина поставља, да контролише главнога гуверне- ра. Крунчевану рускога цара у Москви присуствовао је са издавачница сталнога одбора Јанкуловом и Белечковом, а том приликом усвојио је, да придобије за се више руске личности. Обиша је Аврамова и Каткова те и отворено изјавио, да на- ком Бугарин не може бити непријатељ. Ру- сја. Др. Странски врло је енергичан и изумњив. Са Гаврилом Крестовићем, док је онај управљао унутрашњом послоници, није се да. Странски славао, па када је Крестовић постао главно гувернер, отпоче Странски радити на уједињењу бугарских земља, док није изаша и усвоио.

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ.

Г. Г. Браћа Јовановићи књижевари на Панчеву изаходили су послати преко теле- графа Јовану Памелићу управитеља Мини- старства Просвјете и Црквених Дјела управа пензионалног учитељског фонда 50 нов. а. вр. За то на ова управа у коју изабрано правомерног учитељства на то изабрано и разубљено поздрављене — изјављује најтоплоје благодарност.

Др. Јовановић да се и друга србска родо- души на њих узнемају.

Цетиње, 18. Октобра 1885.

Управа уч. пенз. фонда.

Књижевни огласи.

Изаша је 11ти број

„ЗЕТЕ“

у којој се налази ово:
1) Јаставици (Sally Gudhomme). Превео: Ибрагим-ага.
2) Уобрану Бранка Радичевића. Одговор дру. Лауу Костићу. Од Ј. Пеловаћа Липовца.
3) Ускрш Јанко. Писао Симо Матавуљ.

4) Оковани Прометеј. Есхилова трагедија. По Вождогеу. Посрбио Ф. Ј. Ковачевић.

5) Учитељев Рабош. Писао Ф. Ј. Ковачевић.

6) Прилози за историју Цр- не Горе. Писао Владике Дави- ла Петровића. Саопштио Марко Дра- говаћ.

7) Исправка.
„Зета“ лист за књижевност и по- уку, налази на Цетињу сваког четвртка на цијелој табаку.

Стаје за Црну Гору Аустро- Угарску, Босну и Херцеговину:
На годину 4 фор. — а. вр.
На по године 2 — — — —
На три мјесеца 1 — — — —

За све остале земље:
На годину 15 франака у злату
На по године 8 — — — —
На три мјесеца 4 франка у злату.

Претплата за Црну Гору шаље се узрало уредништву „Зете“ на Цетиње. Претплата за Аустро-Угарске Босне и Херцеговине шаље се поштанском унутрницом на г. Петра Рамадановића у Београд.

Претплата из Србије нека се шаље књижеари Валожића у Београд.
Из свјетх тах крајева ко хоће може слати претплату и узрало на уредништво „Зете“, али ваља само у плаћеним ох- то Цетиња писму.

Цетиње, 19. Октобра 1885.

Уредништво „ЗЕТЕ“.

Изаша је нова књига:

ПОЉВАЛА

Комедија у пет чинова а девет слика написана

Милован Ђ. Глашић.

Ова књига има 74, штампаних таба- ка на обичној осмини.
Цијена јој је: 60 новчића.
Не може се добити ни у једној заш- жару.
Може се купити или наручити само за године паре у Штампарнији напредне странке у Био- граду.

Невде ваља слати поменутој штампа- рији у плаћеном писму, а још дакле и бави поштанском унутрницом. Књига ће се одмах послати поштом наручноу.

Ко пошле паре за пет књига, добиће шесту књигу за труд.
На порецију се не даје нико ме ни језика књига.

(2-3).

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ

„МАЧ И ГУСЛЕ“

јуначке пјесме на најповицих црногор- ских бојева свијетом прости војник

НИКОЛА БАСТАЌ.

Првих божатањх вранаика, ако Бог да здравом, туреку у својет под горњим насловом збирку јуначких народних пје- сима на јуначких црногорских бојева за објобољење.

Решао „Народних“, јер се мојој шта- ли и издаја, с јаворним гуслама у руке, вијестај ни могло ни умно те пресеа дру- жине пријати, него да би их више прости извод прело. Могу се само толико поведати, да сам све свјесно балсико, што сва својима отише видно и од добрих људи чоу, а да сам те балеске сви по бабу ни по старцима, већ по правди. Бога свети- нога“ прибоио и за своју збирку удесво.

„Мач и Гусле“ биле по томе с једне стране, за увени свјет свиомовна књига, у којој ће сваком приликом за слушће своје расправе моћи праву истину наћи; с друге стране, за простоту моју браћу Црно- горце и остале Србе, боје угодно и разум- но реаكتور, за која ће моћи по коју зим- ску вечео весело провести слушајући сла- ву и јуноштво овних, који су нам земљу проширили и у очи туђега свијета угледа и пошће сачувахи.

Пјесме ће чим прије у штампу узети, изијеће од 15-16 штампаних табак, а издаваће 80 нов. а. в. Скупљачи добијају на свакоје 10 комада 1 књигу на дар, а препреданаони како се погодико.
Ко пошле паре највријед добива 10% га свакоји комад, дакле мјесто 80 нов. пла- тиће за пјесме 72 нов. а. в.
Претплата, наруџбине и све што се овога издавања тиче, шаље се на потписа- носта: Никола Баства, Ријека (Црна Гора) — Nikola Basta; Rječka (Montenegro).
Имена г. г. претплатника биће печта- тана на свршетку књиге.
Рок претлати траје до првога Никола- две.

Цетиње с Маломе Госпођинуднеи 1885.

НИКОЛА БАСТАЌ.

Број 221.

ОБЈАВА.

Двије куће пона Вага, постојеће на двије главне улице у овој вароши изашле су на јавни виканат, ко би их жељео купити нека се пријави овој Управи најдлаје до 26. Октобра теку- ће године, која ће их уступити ономе ко највишу цијену понудио буде.

Лво, кућа на главној улици која води од велике досанде до моста из- лазећег из вароши добрим мате- ријалом озидана, у којој су више ка- мара у првом и другом сирату (боју) портником и кухњом и с баштом, мо- же се виђети сваки дан како с пола тако и изнутра.

Лго, кућа на другој улици која иде од женског Института до пове велике пјане покрај Зетског дома, зове се „Гостионица код Краљсвића Марка“, као и прва може се виђети сваки дан.

Цетиње, 13. Септембра 1885.

Управа Вароши Цетиња.

Број 222.

ОБЈАВА.

Падисата управа изијела је на јавном виканту кућу Николе Вукова Загарчанонг овданшег, 6 априла т. г. бр. 67 као што у истој стоји:

„Кућа Николе Вукова Загарчанина изишла је на продају за измиру пе- гових дугова. Кућа је на под ће има 4 камаре, а на доњи спрат 2 бутиге и 2 кухине. Кућа је на лијепој мјесту у главној улици. Има авлију и у свој једну малу бистријеру.

Ко је жељео купити нека се при- јави у управу вароши ове до на дан 1 новемб. ове године кад ће се иста продати и подписати ономе ко највише за њу буде дао.“

Пошто се до данас чико не при- јави да исту жељео никокојој цијени купити, ушлеа чега се по ново данас објављује да је рок за продају исте одложен до 1 новембра т. год. ако се пак нико ни до овог одређеног дана не пријави то ће се иста кућа наго- вом највишеу г. Пеју Новакову Ко- мисиону за дужну суму од ефорина 1.767 и 66 новч. дати.

Цетиње, 20. септ. 1885.

Управа Вароши Цетиња.

ПОШТАРСКИ

ЗИМЊИ РАСПОРЕД

поласка и доласка пошта.

ЛИСТНА ПОШТА полази са Цетињ- за Котор у недељу; предавање до 10 и по ура у јутро; у уторник; предавање до 10 и по ура у јутро; у четвртак; предавање до до 10 и по ура у јутро.

Долази из Котора, у уторник; разда- вање у 1 уру по по дне; у сриједу; раз- давање у 12 ура по дне; у четвртак; раз- давање у 7 ура по по дне; у петак; разда- вање у 6 ура по по дне, ако пароброд стигне на вријеме у Котор.

ДЕЛИЖАНЦА полази са Цетиња за Котор у четвртак, у 6 ура у утро, пре- давање у сриједу до 6 ура по по дне.

Долази из Котора у четвртак у 8 ура подне, раздавање у петак у 8 ура пред подне
ЛИСТНА ПОШТА полази са Цетиња за Ријеку, Бар, Давноград, Никшић, Подгорицу и Уцињу у понедељник, сриједу и суботу, предавање до 11 и по ура у јутро

Долази с Ријеке, на Бара, с Давило авграда, на Никшића, на Подгорице и на Уцињу у уторник, четвртак и недељу, раз- давање у 10 ура у јутро, ако пошта стигне на вријеме.
ДЕЛИЖАНЦА полази за Ријеку, Бар, Давноград, Никшић, Подгорицу и Уцињу у суботу, предавање у петак до 4 уре по по две.
Долази у уторник, раздавање у 10 ура пред по две.
Канцеларија је сваки дан отворена од 8 ура до 12 у јутро и од 4 до 6 по по дне
Цетиње, 1. Јуна 1884.
Управителство
Књ. црногорске поште.

ОГЛАСИ.

5000

ОСТАТАКА ОД ЧОХЕ

(3-4 м.) у свјема бојама за потпуно мушко одијело шале под риверсом, 1 остатак за е. 5,

L. Storch in Brinn

Што се не донадне, прима се натраг без замјерке.
Моштре шаљу се на припославо 10 новч. у поштанским билезима.

(48-52)

PARIS

GRANDE MAGASINS DU

Printemps

NOUVEAUTÉS

Demander

le MAGNIFIQUE ALBUM ILLUSTRÉ
renfermant 498 gravures des nouveaux modèles de la Saison.

Et tout gratis et franco contre demande affranchie adressée a

MM. JULES JALUZOT & Cie
PARIS

Sont également envoyés, franco les échan- tillons de tous les tissus composant les immenses assortiments du PRINTEMPS.

Expéditions dans tous les Pays du Monde.

Дослављам овој поштовној публиц да су ми допле нове пробе од

ПЕЧАТА (Граучука)

ВЕЛИКИХ И ЧВРЕТИХ ОД МА КОЈЕ ВЕЛИЧИНЕ,

која саужати могу за државне канцларје, администрације, кастављаје, по- моретви и трговне, а такође могу табалати печате са грбовима од свике врсте, као и сави селата и т. д.

Сави ошт, који ба жељела од своје врсте торуретски печати имати, могу се најтоплијекоме, у кући Влаје Драгови Мартинова на позару обра- тити.

С поштовањем
Драговић Влаја.

Цетиње, 21. Септембра 1885.